ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **D. I. A.**, zast. JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem, se sídlem Slavíkova 1510/19, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, č. j. MV-91454-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021, č. j. 15 A 51/2018 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 11. 7. 2018, č. j. OAM-913-43/TP-2016, zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobce dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud předně připomněl, že účelovost vztahu žalobce s paní E. A. (dále jen „manželka“) byla shledána již v řízení o dřívější žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ze dne 16. 2. 2011 a byla deklarována též rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2017, č. j. 6 A 137/2013 - 81, a navazujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 1 Azs 119/2017 - 32. V nynějším řízení tak městský soud vycházel z právních závěrů vyslovených již dříve v uvedených rozsudcích týkajících se žalobce.

[5] Městský soud se dále ztotožnil s jazykovým výkladem § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, na jehož základě žalovaná dovodila, že při posuzování účelovosti manželství je rozhodný stav v okamžiku uzavření manželství, protože žadatel se podle předmětného ustanovení dopustí obcházení zákona, pokud účelově *uzavřel* manželství. Městský soud konstatoval, že je tak třeba posoudit zejména motivaci a okolnosti vedoucí k uzavření manželství, nikoliv jeho následný vývoj. Na podporu tohoto závěru odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1824/10.

[6] V daném případě žalobce tak podle městského soudu bylo třeba posoudit tvrzený vztah žalobce a jeho manželky, který předcházel jejich sňatku. Městský soud nerozporoval, že se žalobce s manželkou znal alespoň 3 roky před svatbou, neboť již k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 16. 2. 2011 dokládal čestné prohlášení o jejich vztahu. V průběhu řízení o této žádosti však bylo vyvráceno, že by tento vztah byl obdobný vztahu rodinnému, naopak byl shledán formálním, účelovým a deklarovaným toliko s cílem získat povolení k pobytu. Městský soud tak nesouhlasil se žalobcem, že známost, která od počátku stála na ryzí účelovosti, lze označit za „*zachování předpokladu prohlubování vztahu a přirozený vývoj vztahu.*“

[7] Městský soud nepřisvědčil námitce, že se správní orgány vůbec nezabývaly délkou, intenzitou a přirozeným vývojem vztahu a že zcela přehlédly, že se ve společném bytě nacházely osobní věci manželky, jak prokázaly pobytové kontroly. Městský soud uvedl, že skutečnosti zjištěné při pobytových kontrolách rozhodně nenasvědčovaly tomu, že by žalobce s manželkou (v době pobytových kontrol ještě družkou) sdílel společnou domácnost. Neopodstatněnou shledal též žalobní námitku nesprávného vyhodnocení výpovědí žalobce a jeho manželky.

[8] Městský soud shrnul, že správní orgány obou stupňů náležitě posoudily charakter vztahu mezi žalobcem a jeho manželkou, který předcházel uzavření manželství, a právem dospěly k závěru, že se žalobce dopustil obcházení zákona spočívajícího v účelovém uzavření manželství s cílem získat oprávnění k trvalému pobytu na území České republiky.

[9] Za nedůvodnou považoval městský soud i námitku brojící proti tomu, že žalovaná vzala při rozhodování v potaz žalobcovu předchozí neúspěšnou žádost o povolení k přechodnému pobytu (ze dne 30. 6. 2009), která byla založena na jeho manželství s paní Z. S. Ta totiž byla v souvislosti s uzavřením tohoto manželství shledána vinnou ze spáchání přečinu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území podle § 341 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. S odkazem na již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Azs

119/2017 - 32 městský soud uvedl, že odkaz žalované na předchozí účelový sňatek sloužil k dokreslení situace a skutkového stavu, z nějž vycházel, a byl proto v nynějším řízení na místě. Městský soud poukázal i na výpověď žalobce ze dne 21. 11. 2016, při níž sám žalobce potvrdil závěr o účelovosti sňatku s paní S., jímž se chtěl vyhnout návratu do země původu. Podle městského soudu ani při rozhodování o nynější žádosti nelze odhlížet od žalobcových předchozích neúspěšných pokusů obejít zákon za účelem získání povolení k pobytu. Správní orgány tak nepochybily, když podkladem pro rozhodnutí v nyní projednávané věci učinily rovněž materiály týkající se předchozích neúspěšných žádostí žalobce o povolení k pobytu.

[10] Námitku procesního pochybení správních orgánů spočívající v tom, že žalobcova manželka nevystupovala jako účastník správního řízení, a námitku vytýkající porušení povinnosti vyplývající z § 2 odst. 4 správního řádu dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (vztahující se k později vydanému rozhodnutí ze dne 16. 8. 2019, č. j. MV-109323-4/SO-2019, o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, jíž bylo vyhověno – poznámka soudu) označil městský soud za opožděné. První z uvedených námitek žalobce vznesl až v podání doručeném soudu dne 15. 4. 2019 a druhou při ústním jednání konaném dne 15. 4. 2021, obě tedy po uplynutí lhůty, v níž je možné žalobu rozšířit o další žalobní body.

III.

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Nesouhlasí s městským soudem a namítá, že se s manželkou znal delší dobu již před sňatkem a že ze správního spisu vyplývá, že s ní před uzavřením sňatku také sdílel společnou domácnost. Pobytovými kontrolami podle něj bylo zjištěno, že jména manželů jsou na poštovní schránce i dveřích a že se v bytě nachází jejich osobní věci. Stěžovatel dodává, že při posuzování účelovosti manželství jsou v jeho případě použita kritéria, která však neodpovídají průběhu vztahu (manželé se před uzavřením sňatku neviděli vůbec nebo pouze krátce; manželé nesdílejí společnou domácnost; manželé se výrazně rozcházejí v informacích o podstatných záležitostech; v domácnosti, kde mají manželé společně pobývat, se nenacházejí jejich osobní věci každodenní potřeby; manželé nekomunikují společným jazykem) a shodně jako již v žalobě se závěry správních orgánů k těmto kritériím nesouhlasí a opakuje svoje opoziční stanovisko. Uvádí, že tato kritéria užily správní orgány i v případě posouzení jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu, které nakonec získal. Podle stěžovatele správní orgány ani městský soud nemohou závěr o účelovosti manželství opřít o žádný důkaz.

[13] Stěžovatel má dále za to, že je nanejvýš absurdní, že mu byl povolen přechodný pobyt a nikoliv trvalý, přestože obě žádosti byly podány na základě stejného důvodu (za účelem sloučení s občanem Evropské unie) a téhož dne. Pokud žalovaná, a potažmo i městský soud, čerpaly informace z předchozích správních řízení, měly rovněž vycházet i ze správního spisu vedeného o žádosti stěžovatele o vydání povolení k přechodnému pobytu, v němž žalovaná v rozhodnutí ze dne 16. 8. 2019, č. j. MV-109323-4/SO-2019, zpochybnila postup správního orgánu prvního stupně při posuzování účelovosti manželství. Stěžovatel

z předmětného rozhodnutí v kasační stížnosti rozsáhle cituje a doplňuje, že po vydání rozhodnutí, jímž byla věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, bylo stěžovateli povolení k přechodnému pobytu uděleno. Tuto skutečnost městský soud neměl bagatelizovat a považovat za irelevantní proto, že byla uplatněna opožděně. Žalovaná podle stěžovatele rozhodla ve dvou zcela totožných případech rozdílně, a tudíž rozhodla v rozporu s argumenty *per analogiam* a *a simili*. Městský soud podle stěžovatele pochybil, dovodil-li, že k vydání povolení k přechodnému pobytu došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, a tudíž nemohl tuto skutečnost brát v úvahu. Správní orgány i městský soud špatně vyložily zjištěné skutečnosti, ignorovaly zásadu logiky, předvídatelnosti a legitimního očekávání.

[14] Na závěr kasační stížnosti stěžovatel cituje z blíže nespecifikovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a shrnuje, že je toho názoru, že městský soud nebral v úvahu listinné důkazy, a to zejména ze spisu vedeného v řízení o přechodném pobytu, a tím se dopustil porušení čl. 6 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“), usnesení Rady (ES) ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „usnesení Rady“) a nerespektoval zásadu *iustitia nemini neganda*, a judikaturu soudů vyšší instance v rozporu s principem *iura novit curia*.

IV.

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl jako nedůvodnou. Uvádí, že se plně ztotožňuje s posouzením věci městským soudem a ve zbytku plně odkazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 4. 1. 2019 a na napadené rozhodnutí.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje mimo jiné i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konkrétní výtky vůči napadenému rozsudku či postupu městského soudu v řízení předcházejícím jeho vydání však v kasační stížnosti neuvádí. Nejvyšší správní soud se tudíž zabýval naplněním tohoto důvodu pouze v nezbytné míře obecnosti, k níž je povinen z úřední povinnosti, neboť vady podřaditelné pod uvedený kasační důvod je povinen posoudit i tehdy, pokud je stěžovatel nenamítá (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Pokud by však takové vady dovodil, byly by zjevně překážkou přezkumu napadeného rozsudku ze zbylých kasačních důvodů.

[19] Napadený rozsudek podle Nejvyššího správního soudu judikaturou vymezené požadavky přezkoumatelnosti splňuje. Městský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předestřel relevantní a ucelené právní závěry, které také dostatečně odůvodnil. Napadený rozsudek je srozumitelně a logicky odůvodněn a je z něho zřejmé, z jakých důvodů městský soud neshledal žalobu opodstatněnou a proč námitkám v ní uplatněným nepřisvědčil. Kasační soud neshledal ani jinou vadu řízení před

městským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, žádné vady řízení se krajský soud nedopustil, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[20] V obsáhlé kasační argumentaci, již lze podřadit pod kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., stěžovatel městskému soudu vytýká, že v řízení nepřihlédl k rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2019, č. j. MV-109323-4/SO-2019, které bylo vydáno ve věci stěžovatelovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podané téhož dne jako žádost, jíž se týká nynější předmět řízení. Stěžovatel uvedené rozhodnutí považuje za důkaz toho, že ve věci trvalého pobytu mělo být rozhodnuto jinak (žádosti mělo být vyhověno), a má za to, že pokud správní orgány a městský soud čerpaly informace z předchozích správních řízení, měly zohlednit i toto rozhodnutí, jímž mu bylo povolení k přechodnému pobytu uděleno.

[21] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že uvedené námitky související s rozhodnutím žalované ze dne 16. 8. 2019, č. j. MV-109323-4/SO-2019, byly poprvé vzneseny až při ústním jednání u městského soudu, a Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s právním názorem o jejich opožděném uplatnění, jejž vyslovil městský soud v odstavcích 34. a 35. napadeného rozsudku. Současně Nejvyšší správní soud nemá za to, že by městský soud tuto námitku jakkoliv bagatelizoval či považoval za irelevantní, jak tvrdí stěžovatel. Naopak ji vypořádal v mezích zákona, jak bude rozvedeno dále.

[22] Věcnému projednání linie žalobní a nyní i kasační argumentace, jež se vztahuje k výše uvedenému rozhodnutí žalované, brání dvě základní zásady řízení ve správním soudnictví zakotvené v § 71 odst. 2 s. ř. s. (*rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby)* a v § 75 odst. 1 s. ř. s. (s*oud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*, konkrétně v době rozhodování odvolacího správního orgánu, tedy žalované).

[23] Napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno dne 19. 9. 2018. Právě k tomuto datu byl městský soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vázán skutkovým i právním stavem ve věci, a tudíž k tomuto datu posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí a hodnotil důvodnost žaloby. Pokud se stěžovatel dovolává toho, že měl městský soud překročit meze soudního přezkumu vyplývající z výše uvedeného ustanovení a přihlédnout k aktuálnímu stavu proto, že mu později na základě jiné žádosti, o níž bylo vedeno jiné správní řízení, byl udělen jiný druh pobytového oprávnění, a bylo tak v totožných případech rozhodnuto rozdílně, tak s ním kasační soud nemůže souhlasit.

[24] Je pravdou, že z obecného pravidla zákazu novot uvedeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila výjimky, a to jak z hlediska zohlednění pozdějších změn právního stavu, tak i stavu skutkového. V případě změn skutkového stavu (o takový případ by šlo i v dané věci) Nejvyšší správní soud připustil prolomení pravidla obsaženého ve výše uvedeném ustanovení ve věcech mezinárodní ochrany za účelem naplnění zásady *non refoulement*, ve věcech zajištění cizinců s ohledem na ochranu osobní svobody ve spojení s právem na život a zákazem mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, nebo též ve věcech správního trestání k uplatnění

ústavního zákazu dvojího trestání za tentýž skutek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 - 142, ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32 a ze dne ze dne 13. 11. 2019 č. j. 6 Azs 170/2019 - 50). V nyní souzené věci se však o žádný z uvedených případů nejedná.

[25] Dle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl městský soud povinen, ale ani oprávněn v tomto případě prolomit zásadu vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. a při přezkumu napadeného rozhodnutí zohlednit novou skutečnost týkající se pozdějšího vydání povolení k přechodnému pobytu. Správní soudy nepředstavují „další instanci“, nýbrž přezkoumávají zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a tudíž tak činí podle skutkového a právního stavu v době, kdy bylo vydáno. Jak správně uvedl městský soud v napadeném rozsudku, ke dni vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo žádné jiné odlišné rozhodnutí (myšleno takové, které by stěžovateli pobytové oprávnění přiznávalo), a nemohlo tak být napadeným rozhodnutím (jímž byla žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnuta) porušeno legitimní očekávání či právní jistota stěžovatele. Závěry vyjádřené ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 Azs 214/2018 - 28, a nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, tak nejsou s úvahami a postupem správních orgánů či městského soudu v kolizi. V souvislosti s tím, že zamítavé rozhodnutí ve věci vydání povolení k trvalému pobytu bylo vydáno bezmála rok před vydáním kladného rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, tak nemohou uspět ani námitky stran toho, že správní orgány nepostupovaly v souladu s argumenty právní logiky *per analogiam* a *a simili*. Tyto argumenty mohly být z logiky věci spíše porušeny pozdějším rozhodnutím o vydání povolení k přechodnému pobytu. Přezkum tohoto později vydaného rozhodnutí o vydání povolení k přechodnému pobytu však není předmětem nynějšího řízení.

[26] Další ustanovení bránící správním soudům zohlednit předmětnou námitku stěžovatele vznesenou při ústním jednání je výše zmíněný § 71 odst. 2 s. ř. s., podle kterého může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta činí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce ode dne, kdy bylo napadané rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Takovým zvláštním zákonem, který stanovuje jinou lhůtu, je zákon o pobytu cizinců, jenž v § 172 odst. 1 určuje k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí lhůtu 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Přednost této zvláštní úpravy lhůty k podání, resp. rozšíření žaloby, oproti obecné úpravě zakotvené v § 72 odst. 1 s. ř. s. potvrdil ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004 - 45.

[27] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 20. 9. 2018, posledním dnem lhůty k podání žaloby, resp. k jejímu rozšíření o další žalobní body bylo pondělí 22. 10. 2018. Námitka vznesená při ústním jednání konaném dne 15. 4. 2021 tak byla zjevně uplatněna po uplynutí této 30denní lhůty. V souladu s koncentrační zásadou k jiným, než včas uplatněným žalobním bodům správní soud nemůže přihlížet. Městský soud tedy postupoval v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 As 335/2016 - 35, či ze dne 1. 11. 2017, č. j. 6 Azs 90/2017 - 23).

[28] K námitce stěžovatele, že k rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2019, č. j. MV-109323-4/SO-2019, vydanému ve věci stěžovatelovy žádosti o povolení k přechodnému pobytu mělo být přihlédnuto i proto, že správní orgány a městský soud čerpaly informace i z řízení o jiných žádostech stěžovatele, Nejvyšší správní soud dodává, že lze těžko vytýkat správním orgánům, že nepřihlédly k rozhodnutí, které v době jejich rozhodování neexistovalo. Městskému soudu pak v jeho zohlednění bránila výše již uvedená ustanovení soudního řádu správního.

[29] Městský soud tedy nepochybil, označil-li v napadeném rozsudku stěžovatelovy námitky vznesené při ústním jednání (viz odst. [10] ve spojení s odst. [13] tohoto rozsudku) za opožděné a jako takové je věcně neposuzoval. Stejně tak nejsou tyto námitky věcně projednatelné ani nyní v řízení o kasační stížnosti. Pro uvedené nemohl Nejvyšší správní soud dovodit ani porušení požadavků vyplývajících z čl. 6 Úmluvy. Právo na přístup k soudu a spravedlivý průběh řízení, jehož se dovolává stěžovatel, nebylo nikterak dotčeno, a to ani s ohledem na závěry obsažené v blíže neoznačených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, jež stěžovatel citoval na stranách 6 až 7 kasační stížnosti. Správní orgány ani městský soud nepostupovaly formalisticky či mechanicky, naopak posuzovaly stěžovatelův případ s ohledem na konkrétní v řízení zjištěné skutkové okolnosti věci.

[30] Namítá-li stěžovatel v samém závěru kasační stížnosti také porušení čl. 8 Úmluvy, resp. porušení usnesení Rady a uvedené pochybení spatřuje v tom, že městský soud nebral v úvahu listinné důkazy zejména ze spisu vedeného ve věci stěžovatelovy žádosti o povolení k přechodnému pobytu, Nejvyšší správní soud odkazuje na vše výše uvedené. Městský soud přezkoumává napadené rozhodnutí k okamžiku jeho vydání. Tak městský soud postupoval a v tomto směru nelze žádné pochybení dovodit. Jedná-li se o jakékoliv listiny, jež nebyly podkladem pro rozhodnutí v nynější věci a podle stěžovatele být měly, pak bylo především povinností stěžovatele uvést, o které konkrétní listiny se jednalo a co z nich lze pro nynější věc vytěžit za situace, kdy k výsledku řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nemohla přihlížet ani žalovaná (v době jejího rozhodnutí toto rozhodnutí ve věci přechodného pobytu ještě nebylo vydáno) ani městský soud (z důvodu nemožnosti překročit rozsah a meze soudního přezkumu – viz výše). Žádné takové konkrétní vymezení určitých listinných důkazů stěžovatel neuvedl, a nezbývá než uzavřít, že uvedené obecné stížnostní námitce nelze přisvědčit.

[31] Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodnou ani kasační argumentaci uplatněnou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[32] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami podřaditelnými pod kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že ze správního spisu vyplývá, že se s manželkou před uzavřením sňatku znal a sdílel s ní společnou domácnost. Tyto skutečnosti podle stěžovatele prokázaly pobytové kontroly, při nichž bylo zjištěno, že jména manželů jsou uvedena na poštovní schránce i na dveřích a že se v bytě nachází osobní věci obou partnerů.

[33] Předně je třeba stěžovatele upozornit na to, že městský soud nijak nerozporoval, že se s manželkou před uzavřením sňatku znal, ba dokonce soud tuto skutečnost v odstavci 24. napadeného rozsudku výslovně označil za bezrozpornou. S tvrzením stěžovatele, že spisový materiál prokazuje, že s manželkou již dlouho před svatbou sdílel společnou domácnost, však městský soud nesouhlasil a nesouhlasí s ním ani soud kasační. Kromě samotných tvrzení stěžovatele a jeho manželky správní spis neobsahuje žádný důkaz o této skutečnosti, tedy o tom, že by stěžovatel s manželkou vedl před uzavřením sňatku společnou domácnost.

[34] Stěžovatel se v kasační stížnosti opírá o tři pobytové kontroly a tvrdí, že při nich bylo zjištěno, že jména manželů jsou uvedena na poštovní schránce a na dveřích a že se v bytě nachází jejich věci. Ze záznamu ze dne 17. 1. 2012 o pobytových kontrolách, které prováděla cizinecká policie na adrese hlášeného pobytu stěžovatele, U P. X, P. X – H., však vyplývají zcela odlišná zjištění. Podle záznamu navštívila cizinecká policie tuto adresu celkem třikrát a zjistila, že se jedná o pětipodlažní činžovní dům, kde byl jeden ze zvonků označen jménem *J.* (jméno majitelky bytu, pozn. soudu). Na poštovní schránce uvnitř domu pak byla uvedena jména *J., A., E.* Byt stěžovatele, nacházející se v prvním patře, byl opět označen pouze jmény *J., A., E.*

[35] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ke sňatku stěžovatele a jeho partnerky došlo až dne 15. 11. 2013 a v době pobytových kontrol stěžovatelova partnerka, pozdější manželka, ještě nenesla příjmení A., ale měla příjmení svého předchozího manžela a jmenovala se E. H. Na poštovní schránce a dveřích by tak muselo být uvedeno jméno H., to však cizinecká policie při pobytových kontrolách nikde nenašla.

[36] Po první pokusu o provedení pobytové kontroly (dne 8. 12. 2011), při němž nebyl nikdo zastižen, hlídce dne 16. 12. 2011 otevřel stěžovatel a jeho spolubydlící, pan E., a vpustili ji do bytu. Stěžovatel hlídce sdělil, že partnerka jela do nemocnice navštívit otce. Na žádost, aby stěžovatel hlídce ukázal, kde jsou osobní věci jeho partnerky, otevřel šatní skříň, kde bylo slovy cizinecké policie *„naházeno dámské oblečení v poličkách a dvou pytlích“*. Hlídka dále vytěžila dva sousedy stěžovatele, kteří nezávisle na sobě potvrdili, že stěžovatelovu partnerku v domě nikdy neviděli. Při třetí návštěvě adresy (dne 10. 1. 2012) byl opět zastižen stěžovatel a pan E. Na dotaz, kde se nachází stěžovatelova partnerka, pan E. pokrčil rameny a stěžovatel uvedl, že je venku s kamarádkou.

[37] Z uvedeného je tak patrné, že stížnostní tvrzení nejsou založena na pravdě. Jméno stěžovatelovy partnerky (E. H.) nebylo uvedeno na poštovní schránce ani na dveřích bytu, tato nebyla ani při opakovaných návštěvách cizineckou policií na adrese zastižena a podle fotografie ji nepoznal žádný ze sousedů. Dámské věci v poličce a v pytlích ve skříni, které nelze se stěžovatelovou partnerkou nijak spojit, pak jistě nejsou dostatečným důkazem k prokázání společného bydlení a pevnosti vztahu, jak ostatně správně usoudil i městský soud v napadeném rozsudku.

[38] Podle Nejvyššího správního soudu tak s ohledem na obsah správního spisu v souvislosti výsledky pobytových kontrol spíše vyvstaly některé zjevné rozpory mezi zjištěními cizinecké policie a tvrzeními manželů, než aby jimi bylo potvrzeno jejich dlouhodobé partnerské soužití. Lze poukázat například na tvrzení stěžovatelovy partnerky

uvedené při výslechu konaném dne 23. 4. 2012 o tom, že její jméno je na poštovní schránce a na dveřích uvedeno od doby, kdy se na danou adresu nastěhovali, tedy od 1. 2. 2011. Pobytové kontroly se přitom konaly až v prosinci 2011 a v lednu 2012 a jméno partnerky nebylo hlídkou cizinecké policie nikde zjištěno. Dalším významným rozporem, na který správně upozornil již městský soud (aniž se k němu stěžovatel v kasační stížnosti jakkoliv vyjadřuje), je odůvodnění nepřítomnosti manželky při pobytové kontrole. Stěžovatelova partnerka při výše zmiňovaném výslechu uvedla, že tou dobou byla doma u rodičů, protože jim jezdí každý týden nakupovat. Podle stěžovatele však jela navštívit otce do nemocnice. Stejně jako výpovědi stěžovatele a jeho partnerky, pozdější manželky, které se v mnoha ohledech rozcházely, tak ani pobytové kontroly nedodaly tvrzením stěžovatele na důvěryhodnosti.

[39] Nejvyšší správní soud tak má ve shodě se správními orgány i městským soudem za to, že spisový materiál je ve svém souhrnu dostatečným podkladem k závěru o účelovosti manželství stěžovatele. V podrobnostech lze odkázat na shrnutí jeho obsahu, jež provedl městský soud zejména v odstavcích 2. až 5. napadeného rozsudku. Městský soud v napadeném rozsudku vyzdvihl z pohledu Nejvyššího správního soudu podstatnou skutečnost, a to tu, že se stěžovatel po mnoha letech popírání (i navzdory pravomocnému odsouzení předchozí manželky paní S.) k uzavření účelového sňatku doznal při výslechu konaném dne 21. 11. 2016. Součástí spisového materiálu jsou i rozsudky správních soudů ve věci uvedeného zamítavého rozhodnutí o vydání povolení k přechodnému pobytu na základě účelového manželství stěžovatele (rozsudek městského soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 6 A 137/2013 - 81, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 1 Azs 119/2017-32). V souvislosti se vztahem stěžovatele a jeho nynější manželky spisový materiál zahrnuje, kromě zmiňovaného záznamu o pobytových kontrolách, i protokoly o jejich výpovědích (ze dne 23. 4. 2012 a 21. 11. 2016), v nichž se v mnoha odpovědích, v nichž by se partneři nepochybně měli shodovat, rozcházeli. Za hodnou zřetele pak Nejvyšší správní soud považuje i skutečnost, že stěžovatel je již třetím manželem paní E. A. pocházejícím ze třetí země, přičemž podle její vlastní výpovědi, tato manželství neměla dlouhého trvání a přinejmenším na základě jednoho ze sňatků bylo také posléze cizinci vydáno pobytového oprávnění.

[40] Nejvyšší správní soud naopak ve správním spise nenachází podklady, které by svědčily o tom, že stěžovatelovo manželství nebylo účelové a že k jeho uzavření nevedl stěžovatele motiv získání pobytového oprávnění na území České republiky. Logickým následkem předchozího prokázaného účelového jednání stěžovatele motivovaného snahou obejít zákon a neoprávněně získat pobytové oprávnění, je snížení jeho důvěryhodnosti v řízení před správními orgány i soudy při posuzování následných žádostí. Přestože Nejvyšší správní soud nevylučuje, že jiné správní řízení, které bylo rozhodováno s delším časovým odstupem, a které mohlo být postaveno i na jiných, resp. dalších podkladech, mohlo vést k vydání povolení k přechodnému pobytu, spisový materiál shromážděný pro účely tohoto řízení o opravdovosti manželství stěžovatele a upřímnosti jeho motivů nesvědčí.

[41] Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že opakované pobytové kontroly ani jiné podklady obsažené ve správním spisu neprokazují, že stěžovatel s manželkou sdílel společnou domácnost před uzavřením sňatku, jak nyní zdůrazňuje v kasační stížnosti.

Spisový materiál jako celek odpovídá závěrům, které ve svých rozhodnutích vyjádřily správní orgány i městský soud. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvodným ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

VI.

[42] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[43] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu